

La mercancía más preciosa

Títol original: *La plus précieuse des marchandises* (AKA: *The Most Precious of Cargoes*)
Direcció i guió: Michel Hazanavicius (novel·la: Jean-Claude Grumberg) **País:** França
Durada: 80 min **Any:** 2024 **Gènere:** Animació, drama **Interpretació:** Animació **Música:** Alexandre Desplat **Fotografia:** Animació **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 11/07/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Durant la Segona Guerra Mundial, una família jueva és deportada a Auschwitz. Al tren cap al camp de concentració, en un gest desesperat, el pare llança una de les seves filles a la neu, on és rescatada per una humil parella de llenyataires. En adoptar "la mercaderia més preciosa", les seves vides —i les d'aquells que els envolten— canviaran per sempre. (FilmAffinity)

CRÍTICA

25/05/2024 - CANES 2024: Michel Hazanavicius signa una joia d'animació, modesta i profunda, sobre el tema dels camps de concentració i els qui van ajudar els jueus, sempre difícil de representar

"Déu dels trens, lliura'm de la gana i la misèria i proveeix-me de qualsevol tipus de mercaderia, per petita que sigui". L'extraordinàriament versàtil cineasta **Michel Hazanavicius**, que posseeix una sorprenent habilitat per recrear mons molt diversos a través de diferents tipus de gèneres (des de *The Artist*, la pel·lícula muda amb què va guanyar un Òscar, fins a la poc convencional pel·lícula de zombis *Corten!* i l'exploració de Godard a través de *Mal genio* (*Le redoutable*)), ha decidit provar sort aquesta vegada amb l'animació, i no només des de la posició de director, sinó també com a element fonamental en el disseny gràfic d'un aconseguit llargmetratge sobre un tema especialment delicat: la deportació i l'extermini de jueus durant la II Guerra Mundial. Amb *La plus précieuse des marchandises*, l'adaptació de la novel·la homònima de **Jean-Claude Grumberg**, que ha estat presentada a la competició oficial de la 77a edició del Festival de Canes, el director ens explica una història magnífica i tràgicament lluminosa que segueix sent essencial transmetre —més enllà de les tòxiques sacsejades del present— a totes les generacions, perquè en la foscor més terrible, l'amor i la solidaritat tenen encara més raons per a existir.

"Hi havia una vegada, en un gran bosc, un pobre llenyataire i la dona del pobre llenyataire..." Tot comença com un conte de fades, en una tempesta de neu en què una dona que recull llenya al bosc troba un nadó el qual han llançat des d'un tren. La dona, que no té fills malgrat totes les seves pregàries als "poders celestials, terrenals i de les fades", està decidida a quedar-se la nena, però el seu massís i silencios marit llenyataire es mostra totalment reticent, ja que tots dos són molt conscients del que transporten els trens: "Els malànimes no tenen cor, són descendents d'una raça maleïda, van matar Crist, són lladres, sequaces de Satanàs", "no són més que gossos de carrer que llancen els seus fills per les finestretes dels trens perquè nosaltres, pobres idiotes, els hàgim de donar menjar". Sense parlar de la possibilitat que els denunciïn. Però la seva dona no cedeix, i afegeix que el nadó, que ha tingut la sort de néixer nena, és "un àngel caigut del cel". Com a conseqüència, s'inicia entre ells una guerra de voluntats silencioses —alimentada per constants mirades furtives— que deriva en el trasllat de l'esposa i el nadó al cobert contigu a la petita casa aïllada i oculta al bosc. Però amb el pas del temps, el cor de l'home es descongela i pren plena consciència de l'horror que viu el veritable pare de la nena, que intenta sobreviure no gaire lluny d'allà, a l'altra banda dels rails...

Michel Hazanavicius teixeix la seva pel·lícula amb la finalitat d'elaborar un tapís delicat i minimalista en una naturalesa omnipresent en la qual flueixen les estacions, i tot això sota el lema que "no hi ha mal que per bé no vingui". No obstant això, aquesta travessia de la foscor a la llum, que es condimenta amb una mica de tocs desenfadats, és profundament commovedora. *La plus précieuse des marchandises*, que marca encertadament les distàncies amb el potencial devastador del tema que aborda —sense renunciar en cap moment a la seva essència—, transmet el seu missatge humanista i el record de l'holocaust amb una contenció original, benèvola i punyent, i tot això a través d'una estètica alhora senzilla i molt expressiva que s'inspira en gravats antics (**Julien Gran** és el director artístic de la pel·lícula), així com mitjançant la música d'**Alexandre Desplat**, que ho impregna tot d'un virtuosisme summament creatiu. Es tracta d'una pel·lícula plena d'humilitat que, a més, té el gran mèrit de ser capaç d'arribar a tots els públics.

Fabien Lemercier - cineuropa.org